

מעדותה של גבריאלה פישר על המחשבה להצטרף לפרטיזנים בכפר מגוריה

ש. חשבתם להצטרף לפרטיזנים למשל? ... מה היתה התוכנית של הפרטיזנים?
ת. שלנו? תמיד היה שהם לוחמי חופש, והם רוצים לעזור, כמה שיותר להציק לגרמנים,
ולהחזיק אותם בפחד בכניסה לכפר וביציאה, היו שלטים לגרמנים שזה אזור של טרוריסטים,
בנדיטים, להיזהר. היו לנו תקופות שחשבנו להצטרף, אבל אבי היה כבר בן שישים פלוס,
ואמא היתה חמישים פלוס. חשבנו שאותם לא יקבלו כמבוגרים, ולא רצינו להיפרד. חשבנו
שהם לא יוכלו להחזיק מעמד בלעדינו. וזה נתן לנו את ההרגשה הזאת שמה יעשו פרטיזנים
עם משפחה כזאת. אחר [כך] ראינו שכן הצטרפו אנשים, גם מבוגרים יותר, אבל זהו. האמנו
שאיכשהו זה ילך. אבל בפרטיזנים היה לנו בהחלט אמון גדול, וכל האזור היה מלא פרטיזנים.
וכשהגרמנים נסוגו הם באו מיד ואז ראינו שהכל היה מאורגן, היה כעין ראש עיר בכל מקום,
היה ראש המועצה, והתפקידים כבר היו קבועים מקודם. ואז אחותי הצטרפה אליהם, אבל זה
היה כבר אחרי השחרור של האזור הזה...

מקור: ארכיון יד ושם 0.3/6425